

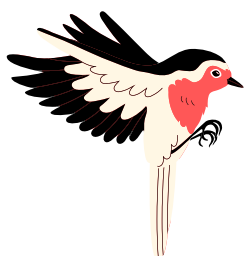
BŘEZNOVÝ NEWSLETTER

TOM Otrokovice

Ahoj!

Vítej u dalšího oddílového newsletteru!
Co v prvním jarním čísle najdete
za rubriky?

- Blatníkovka měsíce
- Exkluzivní rozhovor - loučení s Kačkou Rafajovou
- 13. díl táborových povídek

Blatníkovka měsíce

PTÁČATA

Máme tady konečně první jarní měsíc! Jen si představte krásný teplý večer u ohně, s kytarou, přáteli, praskáním ohně... rozezní se struny kytary a všichni zahleděně začnete zpívat: Na kolejích stála, za uchem květ... Ano, to je atmosféra písničky Ptáčata od kapely Brontosaurus. Hlavní myšlenka se pojí se svátkem, který nás v tomto měsíci čeká, a to je MDŽ (Mezinárodní Den Žen). Tento den je vzpomínkou na boj žen za rovná práva ve společnosti, mezi která mimo jiné patřila volební právo a rovné pracovní podmínky. Tak hezký poslech a nezapomínejme, spousta lidí kolem nás to těžší maj...

Rozhovor

KUNA

19 let v oddíle

**Hlavní
vedoucí?**

Výzvy v oddíle?

12:03

Ahoj Kuno, prozrad' mi, jaká byla tvoje cesta oddílem? Jak vzpomínáš na tábory a akce - ať už z pohledu dítěte, tak vedoucí?

Moje cesta do oddílu byla trošku odlišná oproti jiným, protože nepocházím z Otrokovic, ale z Ludkovic. Nechodila jsem tedy pravidelně na schůzky, ale dojížděla jen na akce a tábory. Začalo to v roce 2007, kdy mě taťkova kolegyně z práce - Danča Kořenková pozvala na předtáborovku k ní do Vrbetic a následně i na tábor. Od té doby jsem začala jezdit na tábory a různé víkendové akce, ale na pravidelné schůzky jsem stále nechodila.

Později jsem se stala instruktorkou. Když jsem začala studovat na gymplu ve Zlíně, bylo pro mě jednodušší dojíždět i do Otrokovic 😊 Každý pátek po škole jsem tak jezdila na schůzku, potom na mši, do nealkobaru a vracela jsem se domů kolem jedenácté večer. Snažila jsem se také účastnit všech oddílových akcí. Pak do mého života vstoupil Vojta a 3 roky jsme byli v Brně. O víkendu jsme se na schůzky vždy vraceli.

A kdy se z tebe stala hlavní vedoucí oddílu a tábora? 🙄

12:44

Po maturitě. Takto mi to vydrželo až do doby, kdy jsem přestala vést schůzky, protože se nám narodila Hanička. Zůstala jsem jen jako hlavní vedoucí a tato moje oddílová kapitola se uzavírá až letos - to předávám vedení Emči Glozové a končím tedy po 19 letech. Na akce i tábory vzpomínám velmi ráda. Jako dítě jsem je vnímala jako něco vzácného, protože jsem na schůzky pravidelně nedojížděla, a tak jsem se na každou akci i tábor vždy moc těšila. Byla jsem vděčná, že mě ostatní přijali, i když jsem s nimi nebyla po celý rok. I jako vedoucí jsem se na akce a tábory vždy těšila. Tábor pro mě byl srdeční záležitost – člověk na čtrnáct dní úplně vypnul. I když to z pohledu vedoucího mohlo být občas náročné, radost vždycky převládala nad starostmi 😊

Co tě vedlo k tomu stát se instruktorkou? A kdo byl tvým největším vzorem ve vedoucování? ✨

Oddíl mě hrozně bavil a naplňoval. Neuměla jsem si představit, že to najednou skončí. Měla jsem tam spoustu kamarádů. Ale taky, jsem to chtěla dělat pro děti a vrátit tak vedoucím to, co dělali celé ty roky pro mě. Myslím, že pro mnohé je oddíl taková druhá rodina ❤️

Největším vzorem mi byla asi Pája Ovčáčíková, která se stala mou dobrou kamarádkou a spoustu věcí jsme řešily spolu. Ráda vzpomínám na společné vedení Sluníček ☀️

A pak taky Helča Miklová, která vlastně holčičí oddíl rozjela. Té patří můj velký obdiv, často jsem se s ní i radila.

Co byla pro tebe za těch 19 let v oddíle největší výzva, které si čelila? Co nebo kdo ti pomohl ji ustát?

Výzev bylo spousta. Vést tým lidí lidí je náročné a když u toho člověk studuje vysokou a dojíždí, tak to byl docela mazec. Ale velkou výzvou byl covid. Bylo to něco nového a dost to chod oddílu omezilo. Najednou jsme řešili, jak se tomu přizpůsobit.

Vymýšleli se aktivity místo schůzek. Snažili jsme se přizpůsobit všem podmínkám tak, aby když už se to dalo, tak se oddílová činnost zase mohla rozjet. Muselo se dodržet spousta hygienických pravidel. Do toho měli i vedoucí různé názory na celou situaci a bylo spoustu debat a schůzek. Často to bylo také o papírování, řešili se různé prohlášení zdravotního stavu. Nejen v covidu, ale po celou dobu mi byl velkou oporou Denda Bilík. Celou dobu, co jsme spolu byli hlavní vedoucí jsme jeli na stejné vlně a perfektně se doplňovali. Byli jsme nejen vedoucí, ale hlavně kamarádi. Za to mu patří obrovský dík.

Jako hlavní vedoucí jste to s Dendou táhli společně dlouho! Nelezli jste si už někdy trochu na nervy? 😊

...přemýšlím, co říct, ať si to u něj nepokazím 😂 Ne, musím říct, že jsme si fakt sedli. Určitě byly chvíle, kdy to bylo trochu napjaté a třeba jsme nebyli úplně stejného názoru. Ale víc bylo rozhodně těch pozitivních okamžiků. Myslím, že máme podobný styl práce a dobře jsme se doplňovali. Po těch letech už jsme i věděli, co od sebe můžeme čekat. Měli jsme pro oddíl stejný zápal. A já se dokonce naučila nepoužívat mrkacího smajlíka 😊 kterého Denda nesnáší 😂

Mám pro tebe poslední otázka - 19 let je velký kus života, moc ti děkujeme za všechno, co jsi oddílu dala ❤️ Na co budeš nejraději vzpomínat?

12:58

Toho je hrozně moc, vůbec nedokážu říct jednu věc. Pokud bych měla fakt něco říct, tak to budou tábory. Večerní táboráky a celá ta atmosféra se nedá popsat. Moc si vážím toho, že jsem tak dlouho mohla být součástí něčeho tak úžasného. Našla jsem díky oddílu manžela a taky přátele na celý život.

Sice už nebudu aktivní vedoucí, ale naše rodina se určitě bude účastnit oddílových akcí a brzo se snad členská základna oddílu rozroste o naše děti a my to budeme vše sledovat z pohledu rodičů 😊

Díky moc bývalí vedoucí, vedoucí, instruktoři i děti, byl to krásný kus mého života!

Táborové povídačky

Jožka

Když člověk občas pátrá ve svých vzpomínkách na tábory, které jako dítě zažil, vynoří se mu jich nespočet. Některé jsou už hodně vybledlé, ale zrovna tábor Kocourkov má v mojí paměti svoje neotřesitelné místo. Kdo někdy četl předlohu, jistě mi dá za pravdu, že takový Kocourkov je hotový zlatý důl na absurditu.

A když se knížka jako Kocourkov přetaví do táborového života, to se pak na to dobře vzpomíná.

Uvažujme takové obyčejné táborové ráno. Člověk by čekal, že ho ze spacáku vytáhnou hřejivé paprsky, jak už to tak na letním táboře bývá.

Ale kdepak! Probudíte se a všude tma jako v ranci. Co v takové situaci udělá pravý Kocourkovan? Popadne co má po ruce a jde si to raní světlo prostě nachytat.

Ale ta pravá anabáze byla teprve stavba Kocourkovské radnice. To bylo totiž potřeba dostat pořádné kmeny stromů z lesa na kopci dolů do tábořiště. Rozdělili jsme se po skupinkách, každý popadl jednu kládu a v jakémsi divokém soutěžním zápalu jsme ty klády vlekli dolů. Funěli jsme, pot z nás lil jak z konve; no zkrátka makali jsme jako šroubky.

A když už byly všechny klády pěkně dole, kdosi si všiml, že se jeden z nás - tuším, že to byl Joe - celou dobu jen tak bohapustě poflakoval. Joe se ujal role poflakovače s takovou přesvědčivostí, že by i profesionální herec před ním smekl. Nuže, usnesli jsme se, že ta úplně poslední, nejtěžší kláda, co ještě leží nahoře patří jemu, ať si ji snese dolů sám. Jak se dopálil, tak do té klády vší silou kopl a ta se s duněním skutálela až dolů, úplně sama. Takový technický div nemohl náš kocourkovský starosta nechat bez povšimnutí. A tak jsme na jeho povel všechny ty těžce snesené klády museli zase popadnout, vynést zpátky na ten

zatracený kopec a jednu po druhé skopnout dolů. Ptáte se proč? No přece abychom si ohromně ušetřili práci.

Březnový kalendář

- 1. - 8. Jarní prázdniny
- 13. 3. Třetí KvízBAR
- 13. 3. Dětská křížová cesta
- 14. 3. Oddílová Olympiáda
- 15. 3. KOPR
- 20. - 22. 3. Misijní koláč
- 27. - 29. 3. Víkendovka Slunek a Potkanů

Dostal/a jsi se na konec tohoto newsletteru, na další se můžeš těšit 1. dubna!

Zatím budeme aktivní všude tady, tak AHOJ!

